

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1075

22.10.2023 (134)

Lederskab mellem nationalt fællesskab og elitisme

fra Michael Kühnen

ERNST RÖHM

Lige så uomtvistet som Rudolf Hess er i kredse af nationalsocialistiske tankegrupper i hele den hvide verden, lige så kontroversiel er Ernst Röhm. Alligevel er SA's stabschef også en af nationalsocialismens store lederpersonligheder, uanset hvor meget han end adskiller sig fra Rudolf Hess i sin type. Men det er netop dette, der viser, hvor stor spændvidden i den nationalsocialistiske ledelse er.

Ernst Röhm er som ingen anden indbegrebet af SA's storhed og tragedie og dermed af den politiske soldatergerning i nationalsocialismen: Stabschefen var den store oprører, landsknægtenes leder, der brød al modstand, en revolutionær af natur, en kæmper mod det borgerlige borgerskab, en soldat af lidenskab.

Med grænseløs hengivenhed og opofrelse, aldrig svigtende viljestyrke og et ubegrænset kammeratskab over for sine mænd vandt han de barske SA-kæmpers hjerter og smedede SA til et revolutionært redskab for partiet, der vandt sejren og gjorde det tredje rige muligt.

På rigspartiets sejrskongres i efteråret 1933 gik Ernst Röhm side om side med Adolf Hitler for at ære de døde fra bevægelsens faldne - aldrig før eller siden var

en partikammerat blevet tildelt denne fremtrædende plads og ære. Det var et symbolsk udtryk for Führerens taknemmelighed og anerkendelse af sin eneste duz-ven og sin hårdeste og mest succesfulde medkæmper!

Disse to mænds kampalliance var begyndt meget tidligt: I de vilde dage i 1919 i München blev den magtfulde Reichswehr-kaptajn Röhm, der i hemmelighed bevogtede arsenalerne til en national omvæltning og utrætteligt arbejdede på at danne en revolutionær militærstyrke til "marchen mod Berlin", allerede i den tid forfremmet til den dengang endnu stort set ukendte partileder for det lille NSDAP, blev partikammerat og førte stadig nye mænd til deres SA. Da det endelig lykkedes Röhm, og de forskellige revolutionære væbnede styrker forenede sig til et samlet "Deutscher Kampfbund", fik han også dette til at stille sig under Adolf Hitlers politiske ledelse. Adolf Hitler var således allerede i 1923 med Röhm's støtte blevet nøgleperson for Tysklands nationale genfødsel og skulle fremover forblive det.

Ernst Röhm, den lidenskabelige soldat, der ville give soldaterne deres retmæssige plads i det nationale fællesskab, som i bund og grund kun så et rigtigt menneske i kæmperen og et redskab for den nationale revolution i en soldatertrop, nåede dog tidligere end nogen anden til den erkendelse, at soldaterne måtte blive politiske og underordne sig en politisk ledelse, en folkets leder, som kunne rive med og overbevise ikke kun kæmperne, men hele folket.

Personlige ambitioner var Ernst Röhm fremmed, han kæmpede for sit mål og for den mand, i hvem han havde genkendt skæbnens udvalgte - Føreren Adolf Hitler!

Det nationale oprør den 9. november 1923 mislykkedes - Ernst Röhm undgik at blive dømt på trods af sin deltagelse i begivenhederne og sin helt afgørende rolle i forberedelsen af oprørsforsøget. Han var stadig beskyttet af uniformen som aktiv rigswehrofficer, som vidste for meget om sine overordnede og hans vakkende loyalitet over for systemet og rigswehrets hemmeligheder. Således kunne han fortsætte sit arbejde og overtog efter 1923 ledelsen af det nu forbudte SA, som han som lovligt dække over, og han skabte med Frontbann en ny magtfuld militær organisation. Dette skulle forberede endnu et kupforsøg, men Adolf Hitler havde draget andre - og rigtige - konklusioner af den mislykkede opstand og besluttede sig for en lovlig og politisk kamp.

Ernst Röhm var loyal over for Føreren og partiet, men kunne på grund af hele sin personlighed ikke anerkende rigtigheden af denne beslutning, og han trådte tilbage fra ledelsen af SA og tog senere på militærtræningsarbejde i den bolivianske hær. På denne måde viste han sin disciplin over for partiledelsen og den generelle politiske linje og viste sig som en ægte nationalsocialistisk leder. Han var klar over sit ansvar, indså, at andre var bedre egnede til denne vej, og ønskede ikke at stå i

vejen. Han opgav alt, hvad han havde opbygget politisk, og trak sig tilbage, indtil partiet igen havde brug for ham.

I slutningen af 1930, efter den store valgsucces, der gjorde NSDAP til det næststærkeste parti og fik dets SA til at svulme uimodståeligt op, viste den daværende SA-ledelse sig ude af stand til at klare nødvendighederne i den nye fase af kampen - SA kastede sig ud i en dyb krise, netop som partiet forberedte sig på at kæmpe for alvor om magten og havde mere end nogensinde brug for denne politiske partihær.

Adolf Hitler kaldte sin gamle ven og medkæmper tilbage - og Ernst Röhm kom straks og uden tøven. Hvis han engang havde ofret alt politisk af ansvarsfølelse og trukket sig tilbage for ikke at stå i vejen, opgav han nu sin sikre personlige tilværelse, fordi partiet igen havde brug for ham, og Føreren kaldte på ham! Disse afgørende år op til og efter magtovertagelsen er blevet SA-historiens evige glories og er uadskilleligt forbundet med stabschefens navn og personlighed.

Ved årsskiftet 1933/34 anerkendte Føreren dette i en takketale og en nytårsbesked, der blev bragt i alle tyske aviser, og roste Röhm's "uforglemmelige tjenester" for den nationalsocialistiske revolution. Den sluttede med Führerens ord:

*"Ved afslutningen af dette år for den nationalsocialistiske revolution opfordres jeg derfor til at at forsikre jer om, hvor taknemmelig jeg er over for skæbnen for at kunne kalde sådanne mænd som jer mine venner og våbenbrødre. I varmt venskab og taknemmelig påskønnelse,
Din Adolf Hitler."*

Kun syv måneder senere blev stabschefen styrtet og skudt sammen med de bedste og mest loyale SA-ledere på grund af reaktionens intriger. Jeg har ved flere lejligheder berettet om disse begivenheder og deres vurdering i vores fællesskab i NEUE FRONT ved forskellige lejligheder andre steder. Det hører ikke hjemme her, da det ikke kaster nyt lys over Ernst Röhm's personlighed som leder, men fører til emnet om den uforsonlige modsætning mellem revolution og reaktion, som altid vil være dødsfjender - stabschefen blev offer for denne dødsfjendskab. Også han var en tragisk figur, da han faldt for sine egne kammeraters skyld, i den bevægelses navn, som næppe ville have vundet uden ham, og på ordre fra Føreren, som han var dybt hengiven som ven og våbenkammerat, og med hvis navn på læberne han døde - han faldt på grund af reaktionære intriger, som blev gennemskuet for sent.

Her skal det blot endnu en gang sammenfattende understreges, at stabschefen i sidste ende havde ret med sine advarsler og sine idéer, og at det Tredje Riges fiasko er kausalt forbundet med tragedien den 30. juni 1934.

Det skal også endnu en gang understreges, at Ernst Röhm aldrig planlagde et kup

mod Føreren - "Röhm-kuppet" var et kup MOD Ernst Röhm og den nationalsocialistiske revolution, som på alt for mange områder satte Føreren i afhængighed af de reaktionære kræfter i administrationen, økonomien og frem for alt i Reichswehr, som med forræderi bragte historiens første nationalsocialistiske folkestat til fald.

Vores uigenkaldelige og lidenskabelige engagement i denne store kæmper og oprører, denne nationalsocialistiske leder, som var stabschef for SA, er måske stadig kontroversielt blandt filistre og bedrevidende, men for os er det den hårdeste erklæring om kamp mod reaktionen og dermed en ed på at fuldføre den anden revolution! Vores fællesskab på den NYE FRONT har erklæret årsdagen for den rehabiliterede stabschefens død - den 30. juni - for en kampdag mod reaktionen.

DR. JOSEF GÖBBELS

Dr. Goebbels, NSDAP's rigspropagandachef, rigsminister for folkeoplysning og propaganda og den sidste tyske rigskansler, er den tredje af de historiske ledere af nationalsocialismen, som vi særligt ærer - igen en helt anden karakter end partikammeraterne Heß og Röhm, men igen en forbilledlig og eksemplarisk nationalsocialistisk lederpersonlighed:

Ved siden af Führerens stedfortræder, den politiske leder, der ofrer sig selv i pligtens og opgavens tjeneste, den lidenskabelige partiarbejder, og ved siden af stabschefen, den vitale politiske soldat-leder, der bryder gennem al modstand, gør oprør mod en kvælende normalitet og er bevidst revolutionær mod minusverdenen, kommer den geniale taler og propagandist, der er blevet kaldt den eneste ubesejrede tyske hærfører under Anden Verdenskrig.

Dr. Goebbels var ansvarlig for moralen på hjemmefronten, for at vække, styrke og vedligeholde viljen til at holde ud, pligtfølelsen og tillidsforholdet til det tyske folks ledelse - og han løste denne opgave med genialitet, ukuelig viljestyrke, fantasi og utrætteligt, selvforbrugende arbejde og konstant handleberedskab. Hjemmefronten stod imidlertid ved Førerens side - ikke kun i de store sejrers følelsesmæssige opstemninger, ikke kun i de ængstelige måneder, hvor skæbnens vægtskål vaklede, men helt ind i det døende riges sidste dage - folket arbejdede, kæmpede, ofrede og døde i tillid til ledelsen og i bevidstheden om det skæbnesvangre i den kamp, der skulle afgøre Tysklands fremtid for lang tid fremover. Dette er først og fremmest Dr. Goebbels' fortjeneste.

Hans urokkelige loyalitet og hans propagandistiske indflydelse på fremtiden, som hans sidste tanker og hans hidtil usete offerdød sammen med sin familie og sine

børn var rettet mod, er allerede blevet beskrevet her i et tidligere afsnit.

Rudolf Hess, hvis afsluttende ord ved Nürnbergs sejrstribunal, som var hans sidste offentlige optræden, inden han blev levende begravet, kulminerede med den stolte sætning: "*Jeg fortryder intet!*" - Ernst Röhm, der døde med ordene "*Mein Führer!*" på læberne - Dr. Goebbels, der i sin sidste store radiotale på Führerens fødselsdag i 1945 erklærede sin tro på Adolf Hitler og døde sin egen offerdød få timer efter ham, hvori hans kone og børn fulgte ham: de er alle sande forbilleder for nationalsocialistisk lederskab, levede og døde fyldt af loyalitet og offervilje til døden, som det kræves i NSDAP's partiprogram, i hvis sidste sætning partiledere forpligter sig til at udføre deres opgave med fare for deres liv.

Ingen af dem var optaget af personlig magt, ingen af dem misbrugte den til personlige formål, ingen af dem mistede kontakten med folket og deres tilhængere - de forblev alle kammerater og folkets kammerater. De er alle tragiske figurer i et enormt oprør mod minusverdenen, som mislykkedes i første forsøg, og hvis styrke som model for kommende generationer viser sig tydeligst i deres endelige og totale konsekvens, i ofringen af deres eget liv.

Men Dr. Goebbels er ikke kun en rollemodel i døden, men også som nationalsocialistisk leder i den første kampperiode og i årene ved magten.

Dr. Goebbels meldte sig ind i NSDAP i midten af 1920'erne og arbejdede sig ihærdigt op i partiet - fra mindre sekretær og utrættelig forsamlingstaler i de vesttyske distrikter til posten som Gauleiter i rigets hovedstad, som han tog meget alvorligt og beholdt til sin død - som erobreren af Berlin, der vandt rigets røde hovedstad for nationalsocialismen - til rigspropagandachef, rigsminister og endelig kansler i undergangen, var hans skæbne. Hårdt og utrætteligt arbejde gjorde denne opstigning af den navnløse studerende og fattige akademiker til propagandamester mulig, ligesom hans genialitet og hans fine og dybt kunstneriske fornemmelse for strømningerne i den tyske nationalsjæl og den offentlige mening gjorde det muligt.

Propaganda var både kunst og videnskab for ham - og i begge henseender mestrede han den fra bunden og opad. Han tilhørte den radikale, socialrevolutionære fløj i partiet og forblev hele sit liv den skånselsløst antiborgerlige revolutionær, der led dybt under de kompromiser med reaktionen, som Det Tredje Rige indgik efter 1934; alligevel vaklede han aldrig i sin loyalitet over for Føreren og den foreskrevne partilinje.

Mens Føreren i løbet af krigen mere og mere begravede sig i militære problemer, næsten aldrig talte offentligt og kun sjældent beskæftigede sig med spørgsmål om stats- og partiledelse, forsøgte Dr. Goebbels, ikke af personlig ambition, men af ansvarsfølelse, der var affødt af viden om sine egne evner og ubetinget loyalitet, at

udfylde dette tomrum. Han mente, at det var nødvendigt, at hvis lederen i krigens tid selv skulle styre krigsførelsen, skulle han overlade de praktiske regeringsopgaver til en anden; og han mente med rette, at han var den mest egnede mand til formålet! Jo værre situationen blev, jo større blev ansvarsfølelsen hos den lille læge, der var overalt på stedet og påtog sig alle de opgaver, som ingen andre ville påtage sig - det var ham, der stod ansigt til ansigt med folket til det sidste, han tog ud til de bombede byer og talte til de forbitrede bombeofre og vakte ny begejstring hos dem - han overtog ansvaret for det civile luftforsvar, fik næsten ubegrænsede beføjelser efter den 20. juli 1944 og var den første, der blev tildelt denne opgave. juli 1944 med næsten ubegrænsede beføjelser som kommissær for den samlede krigsindsats og blev til sidst - alt for sent - udnævnt til rigskansler for efterfølgerregeringen i Führerens testamente.

Men alle de kræfter, han fik, var for små og kom for sent. Dr. Goebbels gjorde alt for at modstå undergangen, men hans magt var ikke nok - han stræbte ikke efter at blive udenrigsminister eller endog kansler for at sætte sig selv i forgrunden, men fordi han troede, at han stadig kunne vende skæbnens gang. Men han fik ikke mulighed for at prøve. Så længe Riget stadig havde magt til at forme sin egen skæbne, helt eller delvist, forblev Dr. Goebbeis talerør for partiets linje og regeringens politik, uden nogen egen udøvende magt ud over propaganda - og da han i stigende grad fik fuld magt, var det for sent for en selvstændig politik.

Den revolutionær, der blev rigskansler ved hans fald, tilbød Stalin i de få timer af hans regeringstid en ensidig våbenhvile og en omvendt alliancering, idet han påberåbte sig et kommende radikalt socialistisk, forenet Europa under fælles tysk-russisk ledelse, men det var for sent - det var en sidste gestus i den politik, som denne store revolutionær længe havde ment at være korrekt, men riget var nede, det kunne ikke tilbyde mere til den russiske "Vozd" ("Führer", som Stalin foretrak at blive kaldt). Efter nogle få timers venten og en midlertidig våbenhvile i Berlin kom afvisningen af det tyske tilbud og kravet om betingelsesløs overgivelse fra Moskva. Den sidste rigskansler gik i døden - frivilligt fulgt af sin familie: Hans kone erklærede på egne og børnenes vegne, at et liv i et underkuet efterkrigstyskland uden Føreren og den nationalsocialistiske statsmøntning var uudholdeligt, meningsløst og værdiløst.

Og det er sådan, det er blevet til! Det eneste, der kan give livet værdi og mening i dagens minusverden i FRG-samfundet, er den utrættelige kamp og det totale personlige engagement mod sejrherrenes system og verden, som Goebbels' eksempel, liv og holdning, den lille læge med det frygtløse hjerte, giver os styrke

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFGABORGANISATION

Der Kampf geht weiter!

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS Nyhedsbrev
www.nsdapao.org

#1065 19.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Forreste rapport
Interview med Molly

Tredje del

NSK: Dine aktuelle projekter er tydeligtvis filosofiske og kunstrelaterede.

Beskriv venligst din holdning til sidanue omers betydning for politik.

Molly: Jeg forsøger stadig at opdatere fotogalleriet, men jeg har mest koncentreret mig om Adolf Hitler og menneskeheden her (www.mourningtheancient.com/truth.htm). Jeg er nået op på 21 sider nu, og jeg har så meget mere at lave. At studere Anden Verdenskrig er et absolut minifelt af information. Man søger oplysninger om én ting og finder to andre ting, som man skal undersøge. Det føles lidt som man er arkæolog og graver den begravede fortid frem. En fortid, som de helst ikke vil have, at den kommer frem i lyset. Vi kan takke internettet igen for den store strøm af

the NEW ORDER

Number 17 (153) Founded 1978 April 29, 2022 (133)

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware Europeans and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture dilution, and neo-conservatism.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or in a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hitl Hitler!
Gottard Lusch

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
Hundredvis af bøger på mange sprog
Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!